Constantin Roşu
Puroi

I

Timp neutru…

Ciobanul s-a întors… lasă oile la poartă şi intră în casă cu mina… mina cea de toate zilele, deschide uşa de la sufragerie privind fix geamul cu zimţi.

În sufragerie, Ea şi El. Ea strivea patul. El frământa o ţigară în colţul strâmb al gurii. Ea melancolică. El întreabă:

„Cum merge treaba Ciobanule?”

Ciobanul se aşază pe scaun realizând ca de obicei aceeaşi grimasa a fetei combinata cu gestul eucaliptic al regăsirii interioare. El se prosternează cu ochii scoşi puţin din orbite la revederea gestului eucaliptic pentru ca apoi să revină la starea de incorectitudine morala în care se afla, de asemenea, după care Ciobanul ridicându-se brusc deschide geamul şi citeşte cu ciuda un ziar care la aceea ora sta tolănit pe masa îndatorată peretelui.

Din bucătărie, bucătăria fiind o anexa utila oricărei gospodarii, se aude zgomot de mâncare gătită. Zgomot reverberat electronic al unor amintiri coapte la cuptor, cu crema din dragoste, şi al unor frumoase prăjituri ironizante, umplu cu străşnicie îndârjitoare camerele pustii ale apartamentului.

Ea tresari specific feminin. El renunţa la abţinere şi se pomeneşte singur într-o postură specific masculina, atârnind de Ea… cam ca atunci când asfinţitul primăvăratic a făcut ca lumina ambientala sa scadă… Ea geme… El mângâie… Ciobanul închide geamul, recitind cu glas simplu dar baritonal un citat din „Marea Schimbare”… „noul Val mă face să închid ferestrele, căci zgomotul Său e prea suav pentru mine, şi nu am unde să mă ascund”. El se aşază în postura reverenţei pentru fereastră, Ea închide feminin ochii a dezamăgire.

Fiind orele cele mai târzii, becul îndatorat lustrei începe să fâlfâie cu aripile sale plăpânde. Patul este vechi gândi Ciobanul privind cu o voluptate sfântă picioarele Ei:

„Patul ăsta e cam vechi!” spune Ciobanul împletindu-şi o ţigară.

După atâta timp, căci a trecut ceva, erau din nou cu inimile pline de corectitudine privind straşnic şi involuntar la „gestul împletirii”, Ciobanul este unul din Moştenitori, aşa îl numesc vecinii, şi asta nu neapărat fiindcă oile aşteptau docile la poarta urmărind cu priviri insistente trecătorii înnămoliţi până peste gât în timpul târziu de seara.

Becul fâlfâitor descrie deja o traiectorie neintegrabila programului acestei seri…

Ciobanul se descalţa, motivându-şi prin aceasta necesitatea de a arunca după bec.

Vecinii, la început erau simpli oameni, seturi complete, pe urma au ales să fie latini. De atunci, Ciobanul nu le mai răspunde la salut, şi de fiecare dată încearcă acelaşi resentiment al desfiinţării treptate…

El încercând să diminueze vigilenta Ciobanului:

„Cum merge treaba Ciobanule?”

Ciobanul rămâne fix în scaun, meditativ. Chipul sau străbătut de atâtea depărtări trăda o adâncă linişte lăuntrică… şi, ca un contrafăcut, de fiecare dată liniştea lăuntrică îl face să-şi amintească de vremea în care era luntraş, colindând fără limita de sinchiseala fluviile, noile fluvii, mereu noile fluvii ale planetei. Aşa l-au descoperit vecinii… pe când era cu luntrea.

Ca orice sufragerie şi aceasta ar merită să aibă o bibliotecă, aşa ca la întoarcerea din a patra Călătorie Efemera, intra în sufragerie cu Biblioteca. Din lemnul bibliotecii, moliile continuau şi acum să se înfrupte deşi primiseră numeroase mustrări atât din partea Ciobanului, Mamei cât şi a Becului Fâlfâitor…

„Mai molii, nu mai roadeţi lemnul, mai molii…” aşa le spunea în fiecare seară Becul Fâlfâitor… şi, ca un făcut, de fiecare dată când Ciobanul se apropia de biblioteca, moliile se ascund, făcându-şi unele altora cu ochiul, în galeriile săpate de milenii…

El în continuare agitat, cuprins de pofta simbolica, rupe simplu tricoul cu care EA este îmbrăcată… iar Mama apare îmbujorată şi fără sutien din bucătărie, cu mâncarea. Ea emoţionată continua să-l sugrume…

Mama spune:

„Vai dragule!!!” şi-l pupa pe moalele capului.

Mama aşază masa efectuând aceleaşi mişcări ale decriptării simplificate, procedeu enunţat prima data de Mereu Tânără şi Contemplativa.

Mereu Tânără şi Contemplativa este prima întrupare a fantasticului de după Marea Schimbare. Mereu Tânără şi Contemplativa este cea care are o vorbă bună pentru femeile aflate în siguranţă, siguranţă, acea stare nonfirească femininului. Fiindcă apare mereu în preajma femeilor, vecinii au început să o numească Mereu Tânără şi Lesbiana, după care rid şi dansează sălbatic pe reproducerile mentale care se găsesc la ora respectivă în orice casa…

Prin geam se poate vedea ceea ce este dincolo de el… oameni înnămoliţi în timpul acela târziu, oamenii care ca în fiecare seară uita ca timpul târziu înnămoleşte…

„Alte suflete pierdute!!!” spune Ciobanul, privind cu lacrimi uscate, lupta surda a oamenilor întârziaţi, cu timpul târziu, mereu, în fiecare seară, aceleaşi ţipete disperate ale familiilor spre încurajarea celor înnămoliţi, aceleaşi fete înlăcrimate ale copiilor rămaşi fără părinţii ce sunt luaţi şi duşi în spaţiile fără cuprins ale Timpului Târziu… încă nu s-a descoperit o metodă de a înota în Timpul Târziu…

Câţiva dintre Moştenitori şi-au dedicat viaţa descoperii şi dezlegării tainei Timpului Târziu, câţiva chiar l-au şi gustat, dar deocamdată nu a fost găsit un rezultat…

Se aşază cu toţii pentru a servi masa. EL mănâncă. EA mănâncă. Mama mănâncă. Ciobanul mănâncă. Toţi mănâncă. Musca nu mănâncă. Musca aşteaptă.

II

Au mâncat în linişte respectând cratima alimentaţiei universale, principiu de baza al vieţii de apartament emis imediat după ce Marea Schimbare s-a mai domolit. Când au terminat de mâncat, respectiv de mestecat emoţiile gătite cu atâta generozitate, toţi în acelaşi timp, ca la un semn, rămas din potenţialitate, au executat dansul Stomacului înfruptat, evocând astfel plăceri de mult uitate, schiţând în aerul uşor coagulat trasee ale unor mustiri sătule.

Musca mănâncă. Ca de fiecare dată în prima seara, Ciobanul

pune ochiul pe planul mesei şi priveşte cu bucurie copilăroasă musca. Musca se ştie privita şi simulează o politeţe umană în gesturi.

Sătui cu burţile umflate de atâtea emoţii iniţiară ritualul discuţiei colective:

EA: „Eu întotdeauna am dreptate…"

MAMA: „Cum adică să te reduci la esenţe…"

EL: „Cum merge treaba Ciobanule?"

Ciobanul: „Chiar înainte de a apune, oamenii ar trebui să fie în case, ar trebui enunţat un sâmbure de regulament, eu asta zic"… şi-şi lăsă privirea sa odihnească asupra copacului roşu care se făcea mic, mic, tot mai mic sub greutatea roadelor…

EA priveşte spre EL cu teama, spaima, scârba, şi totuşi cu dragoste. El se arunca. Hăul îl înghiţi fără pic de mila sau raţiune.

Ciobanul afişând o indiferenta absurda. Ea. El. Patul scârţâie. Fusta aluneca încet dar sigur în sus lăsând loc vederii două picioare în stare de putrefacţie. Ochii Mamei tresar căpătând o nuanţă de sticlire fixând un anume ceva. Carne. Apuca şi strânge. Musca. Patul scârţâie.

Ciobanul: „Poate că ar trebui să-l ung!"

Se aud paşi pe treptele sigure. Ochii Mamei sunt sticloşi, (aici noţiunea de sticlos este folosita ca metafora, de fapt ochii Mamei nu sunt sticloşi, ci închişi a plăcere, dar pentru a fi mai prezenta în cadru şi pentru a muta atenţia în exterior adică în apartament, spunem că sunt sticloşi)… Ciobanul a transpirat. Timp neutru.

Buze, sâni, soneria care se agita, Mama care tresare cerecum speriata de neaşteptatul spectru sonor:

„A sunat!"

„Nu…" vorbi Ciobanul

„… ma duc să deschid!"

„Mâine este a şaptea zi", mai apuca să-i spună Ciobanul ştergându-şi urmele lăsate de transpiraţie pe fruntea desţelenită…

Mama deschide uşa folosind o tehnică combinatorie clasica… Ea obosita şi transpusa în pat cu nonşalanţă. Nu mai scârţâie. El executa postura de după, trăgând pertinent dintr-o ţigară. Ciobanul nu are chef de ţigări, se apropie de biblioteca, moliile se ascund făcându-şi unele altora cu ochiul… La uşă, Preotul Marii Schimbări vestind cu voce dublată marea slujba de mâine pentru stârpirea Timpului Târziu.

Ciobanul tresare întorcându-se brusc cu spatele la molii, „au găsit Moştenitorii o soluţie, este acesta momentul”, oile nu i-au prezis nimic… hmm îşi freca neîncrezător bărbia, urmărind cu atenţie discreta privirea nesătulă a preotului ce scana simultan trupurile celor două femei aflate în sufragerie…

„Sunteţi nou pe calea noastră?” dezamorsa Ciobanul atmosfera.

„DA”, îi întinse Preotul Marii Schimbări mina, recunoscător pentru că l-a eliberat de ispita, deşi ridicătură de sub pântec devenise mult prea vizibila, „am fost trimis aici din Mila Tangentei Sale… am făcut ceva îmbunătăţiri în cadrul concludentului din Templu, vă aşteptăm mâine stimate Moştenitor Ciobanu!”… preotul se apleacă plin de evlavie şi sărută mâna Moştenitorului.

„Venerate Moştenitor, îndrăznesc să vă întreb dacă aveţi cunoaştere de cum au devenit vecinii dumneavoastră latini?”

„Nu am…” răspunse Ciobanul, împingându-l cu ambele mâini afară, vizibil deranjat…

Vântul de două ore începe să sufle cu aceeaşi neruşinare ca de fiecare dată… ceasul suna a gol de ora respectiva… intuitiv casca cu toţii a somn, o dată, şi altă dată, şi mâine…

*

…şi mâine este de fapt azi.

Oamenii neîncrezători încearcă locul în care aseară Timpul Târziu a mistuit sufletele celor ce nu mai ştiau; în larma străzii, aceeaşi larma ca în fiecare dimineaţă de când Timpul Târziu şi-a făcut apariţia, se auzeau glasuri de reproş moralizator:

„Ce le-a trebuit ma, să umble la ora aia?”

„Aşa le trebe domnule! auzi la ei, golanii!!!”

Ciobanul îi asculta trist, tot mai trist, fiindcă foarte puţini reuşeau să evite capcana uitării, foarte puţini erau aceia care reuşeau să ţină minte până diseară că exista un Timp Târziu.

Oamenii, cei mai speriaţi dintre ei, ca nişte umbre, tremurând, merg spre templu izbindu-se de ziduri, ziduri infinite, ziduri în care spaima lor se sculpta în fiecare dimineaţă, adânc, tot mai adânc, într-o

continuă schimbare, depăşind cu mult grosimea iniţială a zidurilor.

El se ridica din patul cel vechi, privi cu simplitate la toată forfota străzii, musca din sfârcul sânului dezvelit, se şterse apoi la gura şi pleca sărind peste trupul Mamei care dormea întinsă pe jos, chiar pe diagonala principala a sufrageriei…

Ploua. Ploua aşa cum nu mai văzuse el, ditamai Ciobanu, de la Marea Schimbare. „Să fie asta momentul?", întrebă din nou, privind scrutător, de-a dreptul scanant, la oile care-l aşteptau cuminţi la poartă. Oile au dat habarnuitor din cap în semn de necunoaştere. „Poate ar fi cazul să-mi schimb oile", gândi în sine, dar oile dădură din cap supărate că nu e cazul… „E ceva ce ne scapă, ca o alterare a Sublimului…" mai spuseră oile toate…

Moştenitorii sunt cei care au rezistat Marii Schimbări, fermi, cu o gândire clara, au reuşit să păstreze intacte amintirile, şi prin asta să transmită mai departe meşteşugurile. Ei sunt singurii care îşi amintesc de ceea ce a fost înainte, sunt singurii care nu pot uita, nu au voie să uite. Corespondentul animalic al Moştenitorilor sunt oile, singurele animale care îşi păstraseră, ba chiar îşi amplificaseră clarviziunea; din modul în care rumegau biscuiţii Absolutului Sublim, Moştenitorii înţelegeau mersul vremurilor…

(Nota: procurarea biscuiţilor Absolutului Sublim pentru oi, nu constituie subiectul lucrării de fata…)

Primul mare efect vizibil al Marii Schimbări a fost ca oamenii nu puteau avea o memorie mai lunga de o zi. Prima grija şi sarcina pe care şi-au asumat-o Moştenitorii a fost de a construi Zidurile, astfel ca oamenii să nu se mai rătăcească pe nesfârşitele Câmpuri ale Pustiirii. Câmpurile Pustiirii sunt zone în care pot merge doar Moştenitorii cu ajutorul oilor. Locuri înfricoşătoare aceste zone, altă dată acoperite de mizeria şi frumuseţea fostei civilizaţii umane, deveneau câmpuri ale manifestării, lucruri de neînchipuit şi de nedescris fiind create de cei rătăciţi, care nu-şi mai aduceau aminte de unde şi încotro. De aceea a fost necesara izolarea noilor oameni în perimetrul eşalonat de ziduri al spaţiilor de locuit.

Cât despre apariţia Timpul Târziu, nu se ştie dacă e o deliberare a Marii Schimbări sau o manifestare a vreunui rătăcit pe Câmpurile

Pustiirii, tot aşa cum nu putea fi explicata prezenta zilei a şaptea, zi în care toţi oamenii noi se îndreaptă conştient sau nu către temple.

III

Preoţii Marii Schimbări se aflau deja în clepsidre aşteptând deschiderea portalurilor. Templele, construcţii proiectate de Moştenitori pe locurile în care mulţimile se adunau inconştient în fiecare a şaptea zi, erau văruite cu var de culoare portocalie, asta fiindcă nimeni nu a avut nicio obiecţie. Mai greu a fost cu descoperirea celor născuţi spre a fi preoţi.

Gongul răsunetului lăuntric este pornit şi sub sunetele sale asurzitor-deranjante, portalurile templului se deschid în ţipetele infernale ale mulţimii care nu mai poate suporta gongul răsunetului lăuntric…

„Ar trebui să vorbesc cu băieţii de la sunet", îşi spuse Ciobanul. „Dar până data viitoare or să uite…"

Ea intra în templu cum obişnuia să intre, în urma mulţimii. Bărbaţii toţi o căutau din priviri…

Pe josul mergător, păsări moarte, ucise în zbor de Gongul Răsunetului Lăuntric. Tocurile ei striveau cu sălbăticie trupurile firave pârjolite de sunet… Timp neutru…

Urca încet dar studiat treptele sigure de la intrare, lasa hainele la garderoba, invadând cu goliciunea trupului Ei încăperea întâlnirii… bărbaţii, cei mai curajoşi o studiau fără rezerve, ceilalţi mai timizi îşi mişcau uşor mâinile în pantaloni, contribuind astfel la menţinerea unei atmosfere înălţătoare…

Preoţii se arata mulţimii. Oamenii adunaţi în templele de pe toată suprafaţa planetei zbiară, dau din picioare… fete congestionate de frenezie, mâini crispate aruncate spre tavanul întâlnirii, preoţi care în aceasta a şaptea zi, ca şi în cele anterioare, îşi pierd cumpătul din cauza fricii, frica lor care stârneşte şi mai mult mulţimile, urlete de fiara ies din gâturile înroşite de atâta încordare, copii striviţi de părinţii ce dansează sălbatic, totul sub predica amplificată a iertării enunţata de cei trei preoţi ascunşi în clepsidrele lor zburătoare…

Timp neutru… toţi sunt goi mai puţin Moştenitorul, care ca de obicei se întreabă cum de numărul Moştenitorilor este egal cu cel al

templelor…

Sâni, buze, coapse… conglomerate de organe şi senzaţii… carne… apuca şi musca…

…Ea simte răsuflarea grea, urât mirositoare şi întărâtata a unei prezente… care se apropie tot mai mult…

Nimeni nu simţea frica în afară de cei trei preoţi… aflaţi în clepsidrele lor, ei sunt supuşi bombardamentului mulţimii dezlănţuite… se arunca asupra lor cu bucăţi de mâini şi picioare, cu rămăşiţe de trupuri, cu copii călcaţi în picioare…

…Distanta dintre necunoscut şi ea se micşorează, tot mai mult şi inevitabil, plus ca s-au mai adunat şi alţii care rânjeau a pofta cu gurile pline de spume… aşteptând… Simte cum ceva cald pătrunde încet printre picioarele sale… viermuiala, putregai, puroi…

Timp neutru… pereţii firavi ai templului susţinuţi fragmentar de câţiva piloni de rezistenta încep să cedeze, renunţând la verticalitatea conica a întâlnirii, pentru a gusta zborul căderii şi odihna orizontalităţii, bucăţi mari prăbuşindu-se cu o viteză constanta pentru a strivi sub ele trupurile spasmodice ale oamenilor noi…

Ea se lasă dominată peste tot şi de cât mai mulţi, nemaireusind să fie cumva mulţumită…

Ciobanul îşi cheamă oile încercând o manifestare de echilibrare… căci aşa ceva nu s-a pomenit nici înainte de Marea Schimbare…

…Clepsidrele sau desprins din echilibrul zborului căzând asupra mulţimilor devoratoare cu preoţii desfiguraţi de spaima…

Ciobanu simte ceea ce credea că nu va mai simţi vreodată. Frica…

O simte mestecându-i mâncarea în stomac, alterând ritmul clar al inimii, perturbând liniaritatea sistemului nervos… se lasa jos, tot mai jos, la pământ, se târăşte cu o ultimă sforţare a lucidităţii afară din templu şi sărută cu tâmplă solul aspru al planetei… Se simte atras în locul de unde poate simţi chemarea celor dispăruţi într-o întârziere puroioasa a timpului, recunoscu chipurile unor colegi dispăruţi după Marea Schimbare, îl regăsi şi pe Patrocle, câinele cu care fugea împrejurul casei părinteşti, dar mai ales îşi simţi sufletul înnămolit… şi puţin întârziat… „Nu e seara”, îşi repeta continuu. „Soarele e încă sus

pe cer… dar de ce să fugă… uite-o pe Anda, fata care duce geamantane mai grele decât ea şi căreia nu i-a spus cât de mult… nu…

Nu e seara…

…Şi totuşi îşi simte paşii călcând în ere diferite, iar mintea devine un sunet lung, dilatat, ce seamănă cu un gong… nu e seara

…călătoria cu luntrea pe râu la bunici atunci când a avut loc Marea Schimbare… iar bunicii pe mal strigând… în spatelelor nu recunoscu vechea casa strămoşească, ci ruinele unui templu cu mii de oameni răcnind şi alergând sălbatic, încercând să-i devoreze bunicii… în dreapta luntrea spre mal vâslind cu disperare, uitând… nu e nevoie să respire… nu are nicio importanţă dacă nu e seara, totul e să ajungă la timp înaintea mulţimilor devoratoare… atunci vede ca râul este plin de copii călcaţi în picioare, şi părinţii îşi cer iertare căci nu au înţeles ce se întâmplă, iar copiii deschid brusc ambii ochi mari, prea mari, şi arata cu degetele lor mici spre el… iar părinţii, dintr-odată furioşi, încearcă să răstoarne luntrea…

…atunci a început să-i pocnească fără mila chiar dacă nu era seara… şi vede sunetul gongului cum devine parâma ce leagă luntrea de ţărm, şi, prinzându-se cu ambele mâini, se lasă purtat într-acolo…

…timp neutru…

Cu greu, Ciobanul reuşi să-şi ridice tâmplă din solul planetei pentru a mai putea auzi şi vedea oamenii noi batjocorind, scuipând şi călcând în picioare Timpul Târziu.

Epilog: Ciobanul şi-a vândut oile şi s-a retras în Câmpurile Pustiirii, locuind într-o casă manifestata chiar de el, alături de Anda şi câinele Patrocle, fiind primul care a înţeles ca ei, moştenitorii, erau de fapt, cauze ale stagnării…